

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci navrhovatelky **I. S.**, proti žalovanému **Ministerstvu obrany,** se sídlem v Praze 6, Tychonova 1, o přezkoumání rozhodnutí ve věci obnovy řízení,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 9. 4. 2002, č. j. 421/3-125/2002-7542, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Opravným prostředkem podaným v zákonné lhůtě k Vrchnímu soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2002, č. j. 421/3-125/202-7542, kterým byla nařízena obnova řízení ve věci žádosti žalobkyně o opětovné přiznání výsluhového příspěvku a zároveň bylo tímto rozhodnutím zrušeno rozhodnutí o odvolání ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1985/2000-3071 a rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 6. 1. 2000. V odůvodnění žalovaný uvedl, že rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 2. 2002, č. j. 5 A 99/2000 – 21 bylo zrušeno rozhodnutí o odvolání ze dne 9. 6. 2000, č. j. 45/3-3032/2000-3071. Postup, který předcházel vydání tohoto rozhodnutí o odvolání byl Vrchním soudem v Praze označen jako nezákonný a na základě toho rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno ve výroku.

V podaném opravném prostředku žalobkyně především poukázala na to, že rozhodnutí o odvolání ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1985/2000-3071 bylo vydáno Ministerstvem obrany, finanční sekcí, odborem finančního zabezpečení osob jako správním orgánem druhého stupně, ale ruší je úplně jiný orgán, a to personální sekce Ministerstva obrany. Žalobkyně se proto domnívá, že uvedeným postupem bylo porušeno ustanovení § 63 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Dále žalobkyně uvedla, že podle jejího názoru uvedeným postupem žalovaného ve věci nelze zrušit pravomocné

rozhodnutí. Takové rozhodnutí by mohl zrušit pouze nadřízený orgán postupem podle § 65 správního řádu, protože v případě nařízené obnovy řízení se teprve vydáním nového rozhodnutí ruší rozhodnutí původní. Z toho žalobkyně dovozuje, že rozhodnutí o odvolání č. j. 45/3-1985/2000-3071, kterým jí byl přiznán nárok na výplatu výsluhového příspěvku, je platný. Žalobkyně se také domnívá, že ze strany žalovaného došlo k porušení § 62 a násl. správního řádu, neboť obnovu řízení může nařídit správní orgán pouze při splnění stanovených podmínek, z nichž ani jedna nebyla vdané věci splněna.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že na základě zjištěných skutečností, tj. že důkazy, podle kterých bylo rozhodováno v předchozím řízení, se ukázaly nepravdivými, nařídil obnovu řízení. K námitce žalobkyně, že ve věci rozhodoval nepříslušný orgán uvedl, že na základě organizačních změn, které v resortu žalovaného proběhly v říjnu 2001, byla od 1. 10. 2001 působnost ve věcech sociálního zabezpečení, důchodového pojištění a výsluhových záležitostí vojáků z povolání převedena z finanční na personální sekci. Žalovaný označil za nepravdivé tvrzení žalobkyně, že mu od počátku řízení byly známy skutečnosti, na jejichž základě vydal rozhodnutí ze dne 9. 6. 2000, č. j. 45/3-3032/2000-3071, neboť zásadní skutečnost, že žalobkyně nárok na znovupřiznání výsluhového příspěchu nesplňuje, odvolací orgán zjistil až několik dnů po vydání svého rozhodnutí ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1985/2000-3071. Žalovaný má proto za to, že jsou splněny důvody pro nařízení obnovy řízení.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb. (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud, aby v ní dokončil řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s.ř.s. se řízení podle části páté hlavy druhé o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona. Účinky procesních úkonů v těchto věcech učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při přezkoumání rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Z obsahu správní spisu má Nejvyšší správní soud za prokázáno, že rozhodnutím ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1985/2000-3071, žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně ve věci přiznání výluhového příspěvku tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Bezprostředně poté rozhodl žalovaný znovu o tomtéž odvolání rozhodnutím ze dne 9. 6. 2000, č. j. 45/3-3032/2000-3071 tak, že rozhodnutí ze dne 26. 5. 2000 zrušil s tím, aby je žalobkyně vrátila zpět a odvolání nevyhověl, část odůvodnění změnil a v ostatním napadené rozhodnutí potvrdil. Na základě podané žaloby Vrchní soud rozsudkem ze dne 22. 2. 2002, č. j. 5 A 99/2000 - 21 rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2000, č. j. 45/3-3032/2000-3071 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Poté žalovaný nařídil obnovu řízení a zrušil rozhodnutí o odvolání ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1985/2000-3071.

V podané žalobě žalobkyně především namítala porušení § 63 odst. 1 správního řádu, když o nařízení obnovy rozhodl jiný orgán než který vydal předmětné rozhodnutí. Podle citovaného ustanovení obnovu řízení povolí na návrh účastníka nebo nařídí správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. V daném případě rozhodnutí ze dne 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1985/2000-3071 vydalo ministerstvo obrany, finanční sekce, zatímco napadené rozhodnutí ze dne 9. 4. 2002, č. j. 421/3-125/202-7542 vydala sekce personální téhož ministerstva. K porušení citovaného ustanovení však nedošlo, jak tvrdí žalobkyně, protože v mezidobí mezi vydáním těchto rozhodnutí došlo ke změně organizační struktury žalovaného, v důsledku níž převzala agendu bývalé sekce finanční sekce personální.

Důvodným je však podle názoru Nejvyššího správního soudu další žalobní bod, v němž žalobkyně tvrdí, že rozhodnutím o nařízení obnovy řízení nelze zrušit pravomocné rozhodnutí. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, který je určen především k nápravě skutkových omylů. Proces obnovy řízení má dvě stadia. V prvním stadiu se rozhoduje o povolení nebo nařízení obnovy řízení a druhé stadium tvoří vlastní provedení nového obnoveného řízení. Teprve vydáním nového rozhodnutí ve druhém stadiu se ruší rozhodnutí vydané v řízení, jehož obnova byla povolena nebo nařízena (§ 64 odst. 3 správního řádu), a nemůže proto být zrušeno rozhodnutí již v okamžiku, kdy je teprve obnova řízení nařízena.

Stejně tak důvodným je i poslední žalobní bod, v němž je namítáno, že nebyly splněny stanové podmínky pro obnovení řízení. Důvody pro povolení nebo nařízení obnovy řízení jsou taxativně uvedeny v § 62 odst. 1 správního řádu a žalovaný neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádný z nich. V této souvislosti je navíc nutno zdůraznit, že ani nemůže existovat žádný důvod pro nařízení obnovy řízení, protože poté, kdy Vrchní soud v Praze důvodně zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2000, č. j. 45/3-3032/2000-3071, se věc procesně vrátila do stavu, který vznikl vydáním rozhodnutí žalovaného 26. 5. 2000, č. j. 45/3-1985/2000-3071, tzn. že řízení bude pokračovat u správního orgánu I. stupně, který znovu ve věci rozhodne.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a podle odstavce 4 citovaného ustanovení vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, ale s tímto řízením jí žádné náklady nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky**.**

V Brně dne 9. října 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu